

ARKIVSAK: 03/06306
SAMLET SAKSFRAMSTILLING

VERDAL KOMMUNE
MØTEBOK

SAKEN BEHANDLES AV:

Saksnr	Utvalg	Møtedato
0010/04	PLAN- OG UTVIKLINGSKOMITÈEN	29.01.2004

Arkivsaksnr.	Arkiv	Saksbehandler
03/06306	V70	Trond Rian

FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK - HØRING

VEDLEGG: Høringsskriv fra LD (datert 4.12.03)
Høringsnotat fra LD (utvalgte sider)

SAKSOPPLYSNINGER:

Ny lov om skogbruk er sendt ut på høring, høringsfristen er 15.mars. Høringsnotatet er på 75 sider inkl. vedlegg, bare utvalgte sider er vedlagt. Den som vil lese hele høringsnotatet kan gå inn på www.ld.dep.no eller kontakte saksbehandler. Dagens skogbrukslov finnes på www.lovdata.no.

Noe av endringene er knyttet til nødvendig modernisering av ord/uttrykk samt tilpasninger til dagens forvaltningsapparat. I høringsuttalelsen er det forsøkt lagt vekt på det som oppfattes som de mest sentrale endringene.

TILRÅDING:

Rådmannen tilrår at Plan- og utviklingskomiteen fatter følgende uttalelse :
Verdal kommune har følgende merknader til lovforslaget :

Kompetansekrav til skogeier (jfr § 4, 5, 18)

Det er både urealistisk og lite hensiktsmessig å stille spesielle kompetansekrav til skogeier. I stedet bør en harmonere dette med regelverket for jordbruket, der det stilles krav til bestemte planer (f.eks miljøplan) som forutsetning for tilskudd. I det statlige skogbruksregelverket (enten i lov eller forskrift) bør det vært angis at for eiendommer over en viss størrelse (f.eks > 100 da) så er en skogbruksplan en betingelse for å kunne få tilskudd. Det må da stilles minimumskrav (både mhp skogressurser og miljøelementer) til en skogbruksplan. Den enkelte må selv vurdere om eiendommen skal ha plan og om den skal bestilles eller om han/hun har kompetanse til å utarbeide den selv. På denne måten vil skogeiers forvalteransvar iht § 4 ha et konkret forankringspunkt som følger eiendommen.

§ 6 Foryngelse og stell av skog.

Vi har ingen merknader til § 6 utover at det bør åpnes for muligheten til å trekke i produksjonstilskuddet for å finansiere planting der det er aktuelt som tiltak. I de forhåpentligvis få tilfeller det er aktuelt å plante for skogeiers regning vil det ofte være

kompliserende faktorer (personlig økonomi etc) som gjør at innkreving i form av "tvangsgrunnlag for utlegg" i realiteten blir mer arbeidskrevende enn ønskelig.

Det faglige grunnlaget, inkl. minimumstall for planter pr bonitet, knyttet til foryngelse synes å være et egnet utgangspunkt for en egen forskrift. I en forskrift vil det være viktig å få fram at minimumstall ikke er det samme som anbefalte tall.

§ 13 Miljøverdier i skog.

Dagens skoglov er lite anvendelig for dette temaet. Det er unaturlig at markedskravene/ sertifisering setter mer konkrete krav til miljømessig riktig behandling av skog enn offentlig regelverk. Samtidig er miljøkrav både for detaljerte og dels endringsutsatte til at de er egnet i selve loven. For øvrig vil vi minne om at en som skogeier i dag har muligheter til å unngå sertifiseringskrav. Kommunene har tidvis under saksbehandling (tilskudd- og meldepliktsaker mv) behov for en konkretisering av miljøkravene. En miljøforskrift vil derfor bidra til nødvendig kvalitetssikring, og styrke anseelsen til norsk skogbrukslovgivning. Det siste vil også være av positiv betydning for eksportprodukter fra næringen.

Administrative og økonomiske konsekvenser.

I siste del er det angitt at skogmyndighetene kan kreve gebyr for behandling av tillatelser og for å gjennomføre kontroll- og tilsynsplikter. Dette er ikke hjemlet i skogloven, og det foreligger fra før lite informasjon fra LD knyttet til dette. Det bør vurderes om en slik adgang bør knyttes til loven eller forskrift i medhold av loven. Dessuten bør LD vurdere om det er behov for ens praksis angående eventuelle gebyrer.

For øvrig vil nok ikke endringene knyttet skogloven innebære noe stort merarbeid for kommunene, med noe forbehold om ordlyden knyttet til forskrifter for henholdsvis foryngelse og miljø. Departementets praksis med kun å vurdere konsekvenser knyttet til den enkelte endring, og ikke summen av alle grep knyttet til en reform er svært uheldig. Summen av endringene knyttet til at kommunene får overført mer ansvar for både lovverk og tilskuddsregime for jord- og skogbruket innebærer en betydelig flytting av oppgaver fra fylkesnivå til kommunenivå. Dette bør gjenspeile seg i fordelingsnøkkelen til statsbudsjettet når midlene til kommunal landbruksforvaltning skal fordeles.

Verdal, 19.01.2004

Øivind Holand

Trond Rian

BEHANDLING I PLAN- OG UTVIKLINGSKOMITÈEN.

Møtedato: 29.01.2004 Saknr: 0010/04

Behandling:

Ved votering ble tilrådingen enstemmig vedtatt.

Vedtak i PLAN- OG UTVIKLINGSKOMITÈEN:

Verdal kommune har følgende merknader til lovforslaget :

Kompetansekrav til skogeier (jfr § 4, 5, 18)

Det er både urealistisk og lite hensiktsmessig å stille spesielle kompetansekrav til skogeier. I stedet bør en harmonere dette med regelverket for jordbruket, der det stilles krav til bestemte planer (f.eks miljøplan) som forutsetning for tilskudd. I det statlige skogbruksregelverket (enten i lov eller forskrift) bør det vært angis at for eiendommer over en viss størrelse (f.eks > 100 da) så er en skogbruksplan en betingelse for å kunne få tilskudd. Det må da stilles minimumskrav (både mhp skogressurser og miljøelementer) til en skogbruksplan. Den enkelte må selv vurdere om eiendommen skal ha plan og om den skal bestilles eller om han/hun har kompetanse til å utarbeide den selv. På denne måten vil skogeiers forvalteransvar iht § 4 ha et konkret forankringspunkt som følger eiendommen.

§ 6 Foryngelse og stell av skog.

Vi har ingen merknader til § 6 utover at det bør åpnes for muligheten til å trekke i produksjonstilskuddet for å finansiere planting der det er aktuelt som tiltak. I de forhåpentligvis få tilfeller det er aktuelt å plante for skogeiers regning vil det ofte være kompliserende faktorer (personlig økonomi etc) som gjør at innkreving i form av "tvangsgrunnlag for utlegg" i realiteten blir mer arbeidskrevende enn ønskelig.

Det faglige grunnlaget, inkl. minimumstall for planter pr bonitet, knyttet til foryngelse synes å være et egnet utgangspunkt for en egen forskrift. I en forskrift vil det være viktig å få fram at minimumstall ikke er det samme som anbefalte tall.

§ 13 Miljøverdier i skog.

Dagens skoglov er lite anvendelig for dette temaet. Det er unaturlig at markedskravene/ sertifisering setter mer konkrete krav til miljømessig riktig behandling av skog enn offentlig regelverk. Samtidig er miljøkrav både for detaljerte og dels endringsutsatte til at de er egnet i selve loven. For øvrig vil vi minne om at en som skogeier i dag har muligheter til å unngå sertifiseringskrav. Kommunene har tidvis under saksbehandling (tilskudd- og meldepliktsaker mv) behov for en konkretisering av miljøkravene. En miljøforskrift vil derfor bidra til nødvendig kvalitetssikring, og styrke anseelsen til norsk skogbrukslovgivning. Det siste vil også være av positiv betydning for eksportprodukter fra næringen.

Administrative og økonomiske konsekvenser.

I siste del er det angitt at skogmyndighetene kan kreve gebyr for behandling av tillatelser og for å gjennomføre kontroll- og tilsynsplikter. Dette er ikke hjemlet i skogloven, og det foreligger fra før lite informasjon fra LD knyttet til dette. Det bør vurderes om en slik adgang bør knyttes til loven eller forskrift i medhold av loven. Dessuten bør LD vurdere om det er behov for ens praksis angående eventuelle gebyrer.

For øvrig vil nok ikke endringene knyttet skogloven innebære noe stort merarbeid for kommunene, med noe forbehold om ordlyden knyttet til forskrifter for henholdsvis foryngelse og miljø. Departementets praksis med kun å vurdere konsekvenser knyttet til den enkelte endring, og ikke summen av alle grep knyttet til en reform er svært uheldig. Summen av endringene knyttet til at kommunene får overført mer ansvar for både lovverk og tilskuddsregime for jord- og skogbruket innebærer en betydelig flytting av oppgaver fra fylkesnivå til kommunenivå. Dette bør gjenspeile seg i fordelingsnøkkelen til statsbudsjettet når midlene til kommunal landbruksforvaltning skal fordeles.